

[Hans Hedtoft.]

Hav af faglige Overenskomster, vi har her i Landet, og havde en Tilbøjelighed til paa det faglige overenskomstmæssige Omraade at træffe det, man i Fagforeningssproget kalder Linealafgørelser, hvor der ingen Muligheder var for ad normal, faglig Vej at gaa i Detailforhandlinger og faa rettet en Række forskellige Ting, man ønskede rettet. Jeg vil slet ikke tale om Stillingen, som den var over for selve den lønmæssige Situation. Jeg vil blot understrege, hvor stærkt dette Ønske var i Arbejderkredse, og jeg vil understrege, at da vi omsider fik Loven ophævet, var det med Medvirken fra alle Sider. Man erkendte det rimelige i, at de paagældende Parter fik Adgang til at arbejde paa normal Maade, som man havde det før 1940.

Nu er der, efter at der igen er blevet faglig Frihed, ved dette Foraars Overenskomstsituation gennemarbejdet et overmaade stort og omfattende Materiale, og midt i den Kendsgerning — vi kan godt fra alle Sider sige triste Kendsgerning —, at vi har dels en Arbejdsmandsstrejke, dels en Slagterikonflikt, skal man ikke glemme Værdien og Betydningen af, at der ved frivillige Forhandlinger mellem Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer for et meget stort Overenskomstomraade er opnaaet Aftaler mellem de kontraherende Parter. Desværre lykkedes det ikke i første Omgang at naa til Enighed for Arbejdsmændene, for de ufaglærte, men efter de Oplysninger, vi har i Dag, tegner det til, at der kommer et Mæglingsforslag og antagelig og forhaabentlig et Forslag, som begge Parter vil kunne anbefale, saa vi undgaar lovgivningsmæssigt Indgreb paa dette store, betydningsfulde Omraade.

Det vil være en Lykke, om det gaar saadan, det vil være ud fra ethvert Synspunkt ønskeligt, at vi ikke vender tilbage til som normal Tilstand her i Landet, at Rigsdagen skal afgøre faglige Konflikter. Maa jeg føje til, at der har jo været ført en Avisdiskussion, en Avispolemik, om Arbejdsmandsstrejken, hvorunder der fra visse Sider har været en Tendens til at lægge Problemet op paa den Maade, at naar man ikke paa dette betydningsfulde Overenskomstomraade naaede til en Ordning og naaede til den omgaaende, skyldtes det simpelt hen manglende Forhandlingsvilje hos Arbejderne. Jeg tror, denne Betragtningssmaade er baade urimelig og ensidig. Man maa erindre, at naar det ikke gik i første Omgang, skyldtes det netop, at det er de lavest lønnedes Omraade, der er Tale om her, endvidere at en Række af disse ufaglærte Arbejders Overenskomster

ikke indeholder Løfteparagraffer og Muligheder for at rette Skævheder inden for en Overenskomstperiode; naar en Aftale først engang er truffet, ligger den fast.

Det er efter vor Opfattelse meget, meget væsentligt og, som jeg sagde, ønskeligt, at det Forligsforslag, der efter, man kan næsten sige, endeløse Forhandlinger omsider er tilvebragt, faar en saadan Start og en saadan Gang under Afstemningen, at Parterne enes derom og vedtager det, at man ikke fra nogen Side bidrager til at ødelægge Forudsætningerne for en fredelig Afgørelse paa dette Omraade. Vi har for vort Vedkommende den Opfattelse, at gaar Lovgivningsmagten til paa den Maade, Regeringen nu foreslaar det — som det er Regeringens gode Ret —, uden videre at løse denne Slagterikonflikt, vil det ikke gavne den Afstemning, der skal i Gang om det store Overenskomstomraade, og som Forholdene er, finder vi det rimeligt, at man tager Hensyn hertil.

Det, vi ønsker, er, for at sige det i een Sætning, at Rigsdagen i Dag — og jeg haaber, det vil kunne lade sig gøre, jeg haaber at finde Sangbund for den Tanke, jeg vil udkaste — yder sit Bidrag til, at den Konfliktsituation, vi er inde i, om muligt bliver løst samlet. Vi ønsker, at man ad Veje, som vi vel kan tale om i det Udvalg, vi ønsker nedsat, søger opnaaet, at man herfra tager Initiativ til at anmode Statens Forligsmand, som det jo ved beundringsværdigt Arbejde — det tror jeg begge de forhandlende Parter er enige om — er lykkedes at føre Arbejdsgivere og Arbejdere paa det store Arbejdsmandsomraade frem til et Forligsforslag, om at gøre endnu et Forsøg med Hensyn til Slagterikonflikten. Thi den kan jo, det indrømmer vi, ikke gaa evindeligt, den maa løses, men den maa løses paa en saadan Maade, havde jeg nær sagt, at den bliver løst. Vi vilde her i Dag foreslaa, at vi i Udvalget prøver at naa frem til et Forslag — jeg skal ikke skitsere det her, man kan bruge forskellige Fremgangsmaader —, hvorigennem en *samtidig* Ordning søges gennemført. Vi tror, at det, alle Forhold taget i Betragtning, vil være rigtigt at søge en saadan Løsning. Det skyldes, som jeg har sagt det, baade den Irritation og den Bitterhed, der er i Arbejderkredse — og her har Slagteriarbejderne jo været ude for adskilligt, idet de Gang paa Gang har faaet deres overenskomstmæssige Forhold løst ad lovgivningsmæssig Vej. Denne Bitterhed er udbredt, den findes ikke alene hos Slagteriarbejderne, den findes overalt inden for Arbejderverdenen. Man henviser til, at naar det er